Anička a cirkus

Ivana Peroutková

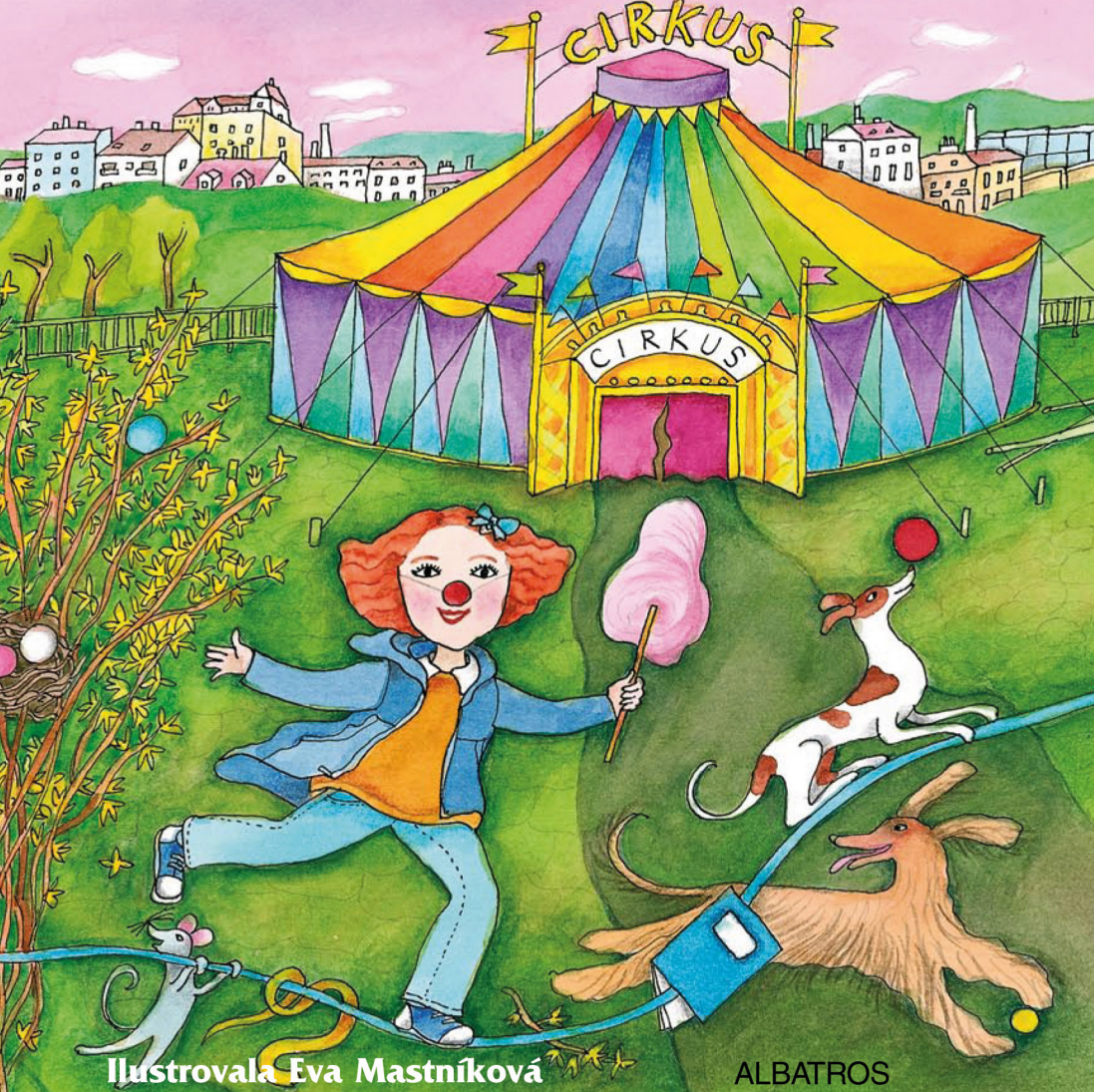

Ilustrovala Eva Mastníková

ALBATROS

Anička a cirkus

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivana Peroutková

Anička a cirkus – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Albatros

Ivana Peroutková

Anička
a cirkus

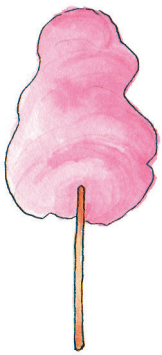

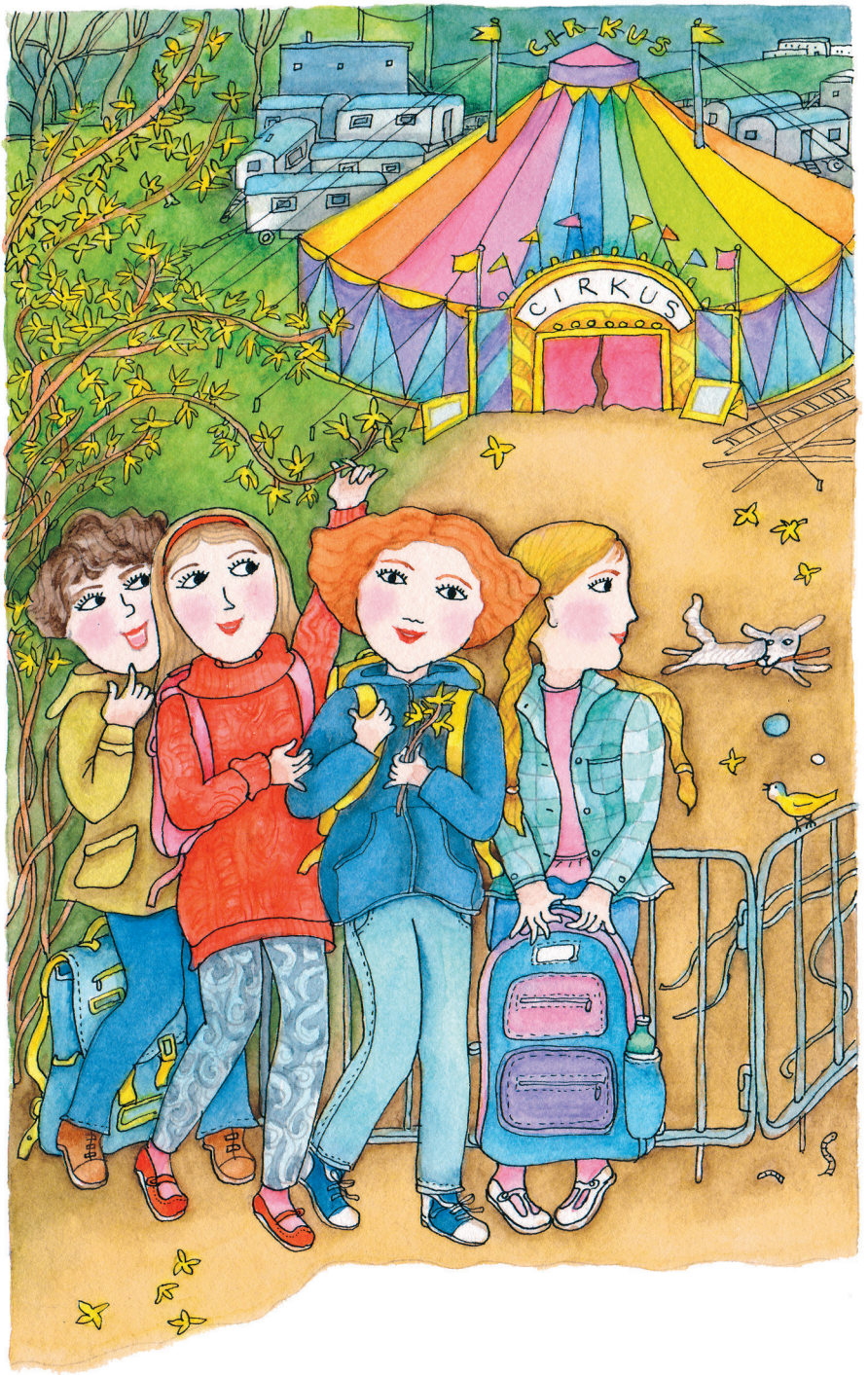
CIRKUS
CIRKUS

Ivana Peroutková

Anička a cirkus

Ilustrovala Eva Mastníková

Albatros

© Ivana Peroutková, 2012
Illustrations © Eva Mastníková, 2012

ISBN tištěné verze 978-80-00-06382-9
ISBN e-knihy 978-80-00-06399-7(1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

O čem si ráno povídala celá třída

Byl krásný jarní den. Anička šla do školy a poprvé si všimla, že v parku už kvete zlatý déšť. Ten keř měl sice žlutá kvítka, ale ve sluneční záři vypadal opravdu zlatě. Anička by si nejradši pár větviček utrhla a strčila si je za ucho. Jenže nebyl čas. Musela pospíchat, aby stihla první zvonění.

Vždycky se trochu bála, že přijde pozdě. I tentokrát však doběhla do školy včas. Jakmile vešla do třídy, hned poznala, že se všichni o něčem vzrušeně baví. O něčem, co bylo pro ostatní asi mnohem zajímavější než rozkvetlý keř v parku.

„Aničko, víš, že přijel cirkus?!“ zavolala na ni nadšeně Julja.

„Postavili ho tam dole vedle stadionu,“ doplnila ji Dita.

„Je skoro větší než ten stadion a za ním stojí spousta maringotek," pokračovala Julja.

„Má na plachtě móóóc hezký barvy," rozmáchla rukama Dita. „Skoro jako duha!"

„A taky na něm visí vlaječky," přidala se k holčičkám Katka.

„Jé, holky, já se nemůžu dočkat," povzdychla si Julja. „V sobotu bude první představení. To máme," počítala na prstech, „přesně šest dní."

„Ale dneska se na něj můžeme zajít podívat," navrhla Dita. A znovu se otočila k Aničce: „Uvidíš, že je to nejkrásnější a největší cirkus. Těšíš se? Máš cirkus ráda?"

„Moc ráda," přikývla Anička.

Popravdě, Anička cirkus tak milovala, že rázem zapomněla i na zlatý déšť. Celé vyučování snila o tom, co v sobotu asi zažije. Určitě tam bude klaun s červeným nosem. Kolem manéže snad budou cválat koně s vysokými chocholy na hlavě. Možná uvidí tygry, proskakující obručemi. Anebo provazochodkyni v krátké sukýnce, která umí na provaze i vyskočit. A co teprve artisté! Létající akrobati! Skákači na odrazovém můstku!

Ach, není nic zábavnějšího a napínavějšího než cirkus, pomyslela si Anička. I když…

Najednou se zastyděla, protože si uvědomila, že se spolužákem Tarkem přece hraje loutkové divadlo. Od podzimu spolu nacvičovali pohádku o princi z Kaštanového království, který zachrání princeznu před drakem. V zimě se domluvili, že zkusí přidat strašidelnou pohádku o upírech. Tarek měl pokaždé tolik úžasných nápadů, a Aničce s ním bylo tak zvláštně hezky. Dokonce

si tajně představovala, jak si jednou dají pusu. Ne jenom takovou, jako když spolu vyfoukli bubliny ze žvýkaček a ty se na okamžik dotkly. Ale skutečnou pusu, že se opravdu dotknou jejich rty.

Anička se otočila.

Tarek seděl až v poslední lavici.

Sotva se na něj podívala, zatvářil se hrozivě jako upír, ale hned nato se na ni usmál. I Anička se usmála. A přesto ji něco uvnitř skoro zabolelo. Určitě měla Tarka ráda. Byla šťastná, že spolu hrají loutkové divadlo. Jenže co měla dělat, když tolik zatoužila po cirkusu?

Anička vůbec nedokázala vnímat slova paní učitelky. Pořád myslela jen a jen na cirkus. Až se konečně ozvalo poslední zazvonění. Holčičky ve školní jídelně ani nedojedly rýžový nákyp. Stejně jim moc nechutnal. A honem utíkaly dolů ke stadionu, kde se už z dálky tyčila špička velkého cirkusového stanu.

Dita měla pravdu. Byl barevný skoro jako duha. Ale nejenom barevný. Zdálo se, že každá barva slibuje nějaký zázrak. A všechny barvy dohromady lákaly a vábily. Ne, nebylo na světě nic zábavnějšího a napínavějšího než cirkus, mihlo se Aničce znovu hlavou. Ovšem tentokrát bez výčitek. Byla z cirkusu úplně unesená.

První obhlídka cirkusu

Prostranství celého cirkusu bylo ohrazené, takže kamarádky mohly všechno pozorovat jen zpovzdáli. Vzadu u maringotek nebylo nikoho vidět ani slyšet, zato kolem stanu bylo docela rušno. Ještě se tu natahovaly provazy a zatloukaly kolíky. Muži na sebe volali a jeden – ten s vytetovaným drakem na ruce – si při práci spokojeně pískal.

Holčičky ho zvědavě sledovaly.

Všiml si toho, párkrát na ně mrkl a pak se u nich zastavil: „Tak co, slečny, těšíte se na cirkus?“

„Strašně moc,“ odpověděla Julja, která se snad nikdy nestyděla. „Proč budete mít představení až v sobotu?“

„Jo, to není žádná legrace, mít představení,“ vesele se na ně zazubil. „Musíme se pořádně připravit a na-

zkoušet všechna čísla. Do soboty nás čeká ještě hodně práce.“

„A vy… vy taky vystupujete?“ zeptala se Katka.

„Já taky vystupuju,“ přikývl a znovu se pobaveně usmál.

„Můžete nám říct, kdo v tom cirkuse jste?“ chtěla vědět Dita.

„Schválně hádejte…“

Kamarádky začaly jedna přes druhou vykřikovat: „Klaun! Krotitel! Akrobat! Jezdíte na koni! Vodíte medvědy! Kouzelník! Žonglér! Provazochodec! Artista! Máte na tyči talíře!“

Jenže on pořád vrtěl hlavou.

„Vy si z nás děláte legraci,“ povzdechla si Dita. „Co ještě v cirkuse existuje?“

Holčičky najednou nevěděly.

„My se dáme poddat," řekla Anička.

„To byste měly moc jednoduchý," zasmál se lišácky chlapík. „Já vám nic neprozradím. Ale jednu věc slíbím. Ta, která to uhodne, ode mě dostane lístek zadarmo."

„Vážně?" vykulila oči Julja.

Kamarádkám se jeho návrh zamlouval.

„No jo, ale to nám musíte říct svoje jméno, až vás tu jedna z nás bude hledat, aby vám to řekla," podotkla správně Katka.

„Ptejte se po Erikovi," řekl na rozloučenou a potom se s pískáním zase někam vzdálil.

„Holky, myslíte, že nám s tím lístkem nekecal?" ozvala se hned Dita.

„Třeba ho jedna z nás fakt dostane," zatoužila Julja.

„Jestli to teda uhádne," zapochybovala Dita.

„Všimly jste si toho draka?" pronesla tajemně Katka.

„Blik, cvak, toho jsem viděla už dávno předtím, než se s námi začal bavit," mávla rukou Anička.

Katku ovšem něco napadlo: „Co když si ho nechal vytetovat, protože v cirkuse dělá něco, co s drakem souvisí?"

„A co jako myslíš?" zavrtěla hlavou Anička.

„Já nevím," pokrčila rameny Katka.

„Co když krotí draky?" vyhrkla Julja.

„To je blbost," prohodila Dita.

„Ale proč si toho draka dal vytetovat?" vrtalo Kačce stejně hlavou.

„Hele, víš co?" poskočila netrpělivě Dita. „Zeptej se ho a už s tím neotravuj."